

[Thomsen.]

som saadant er. Og naar det ikke er Tilfældet, saa maa vi gaa videre end til de 22½. Selv om det muligvis har været Meningen, da Forliget blev indgaaet, saa kan denne Kurs i hvert Fald ikke holdes nu, og de sagkyndige Udtalelser, som jeg fremførte i Eftermiddags, beviser netop, at de, som har Forstand paa disse Ting, ser paa det akkurat paa samme Maade som Landbrugernes Sammenslutning og som mange af det ærede Medlems Partifæller.

Korsgaard: Som det kunde ventes, viser det sig nu altsaa, at der i Virkeligheden ingen som helst Ærlighed er i det, som henholdsvis Socialdemokratiet og Venstre har forpligtet sig til . . . (*Vilhelm Rasmussen*: Og det konservative Folkeparti!). Vi har ikke i Kraft af Januar-Forliget forpligtet os til noget som helst. Men Kendsgerningerne viser altsaa, at Venstrepartiet trods denne Forpligtelse ganske roligt tolererer, at der indenfor dets Gruppe her i Rigsdagen er Mænd, som gaar ganske imod denne Aftale.

Personligt, maa jeg tilstaa, har jeg ingen som helst Vægt lagt paa denne Aftale. Det kan man ikke, naar de to kontraherende Parter har gjort, som de har: den ene forpligtende sig før Valget til ikke at lade Kronen falde, den anden i hele sin Valgkampagne hævde, at Prisniveauet skulde sænkes. Naar man overfor Vælgerne kan svigte, hvorfor skulde man saa ikke svigte overfor hinanden? og Debatten her i Dag har med aabenbar Tydelighed vist, at for Venstre gælder Hensynet i hvert Fald ikke saa langt, at de vil risikere af den Grund at miste en eneste af her i Tinget valgte Folk.

Første Næstformand (Vanggaard): Det er Hensigten at føre denne Forhandling til Ende og Afstemning i dette Møde. Jeg vil derfor henstille til de efterfølgende Talere, for at dette kan opnaas, at fatte sig i størst mulig Korthed.

Ordføreren (Olufson): Jeg skal holde mig Formandens Ord efterrettelig og fatte mig meget kort, og jeg kan gøre det, fordi der jo ikke er fremkommet noget væsentligt mod det, som Ministrene eller jeg som Ordfører har fremsat paa mit Partis Vegne. Jeg ønsker kun at gøre nogle enkelte Bemærkninger.

Det ærede Medlem Hr. Krag mente, at jeg i min Ordførertale havde ofret Røgtelse og Myrrha paa Ministrenes Altre, og det var

Skik og Brug hver Gang. Ja, hvis jeg har gjort det, har jeg i hvert Fald ikke undladt at tage det ærede Medlem med. Jeg konstaterede den Kendsgerning, at Ministeriet havde staaet som Leder i de Kriseforhandlinger, der havde været, og at baade Ministeriet og de 3 Partier, der havde været medvirkende til Kriseforliget, efter min Mening stod betydelig stærkere ude i Befolkningen end den Gang, de begyndte paa disse Forhandlinger. Jeg takkede Venstre, fordi de havde været med i Forhandlingen, anerkendt Valgets Resultat og bøjet sig derfor. Det forekommer mig da ikke, at den Ros, der faldt af til Ministrene, var særlig overdreven, naar man tager i Betragtning den Ros, der faldt af til det ærede Medlem Hr. Krag.

Jeg tilføjede endvidere, at hvis Vanskelighederne skulde taarne sig op paa ny, og det maa vi jo desværre forvente, saa vilde jeg haabe, at der vilde være et fast Flertal i begge Rigsdagens Ting, der vilde tage fat paa Opgaverne og prøve paa at løse dem. Og denne min Henvendelse var ikke alene rettet til de 3 Partier, der har været med til at gennemføre Kriseforliget, men den var ogsaa henvendt til det 4de Parti, og det glæder mig, at det næsten saa ud, som om der fra den Side øjeblikkelig kom Tilbud om, at de godt vilde være med i Arbejdet, i hvert Tilfælde paa et vist Omraade.

Det ærede Medlem Hr. Krag sagde, at den højtærede Finansminister havde været meget smaalig og karrig, naar det drejede sig om de smaa Beløb, hvorimod han ikke var bange for at rutte med Millionerne, naar det drejede sig om Beløb paa 2-, 3-, ja, helt op til 5- og 6-cifrede Tal — jeg kalder nu ikke 6-cifrede Tal for smaa Beløb, men lad gaa med det —, saa var den højtærede Finansminister smaalig, hævdede det ærede Medlem Hr. Krag, hvorimod han godt kunde være med til de større Beløb.

Jeg ønsker dertil at sige, at det er netop denne Paaholdenhed overfor de smaa Beløb, der har bevirket, at man i de tidligere Aar har kunnet skaffe Balance. Netop den Fremgangsmaade, vi har faaet, at ikke nogen Bevilling gives nogen Fagminister, uden at den har faaet Finansministeriets Paategning om, at der er økonomisk Basis for den, netop denne Bestemmelse, som er ny, som kom under den nuværende Finansminister i 1924, har givet Betingelserne for, at der overhovedet kunde skabes Balance paa Statens Regnskab.

I tidligere Tider — det ved det ærede Medlem Hr. Krag fra sin Ministertid —